

Arrest

nr. 231 010 van 9 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tadzjiekse nationaliteit te zijn, op 9 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 september 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Tadzjieks staatsburger van Tadzjiekse origine. U woonde samen met uw moeder in de stad Dushanbe. Uw zus Z. (...) woont elders in de stad Dushanbe. Uw zus, K. H. (...) (O.V. (...)), verblijft sinds 5 jaar in België. Ze kwam naar hier in het kader van een gezinshereniging.

U werkte sinds 4 jaar als verkoopster in een winkel waar voedingswaren en parfumerie werden verkocht.

U bent een praktiserende moslima. Uit religieuze overtuigingen droeg u sinds uw 16 jaar de hejab. Dit is echter verboden in Tadzjikistan. Vrouwen mogen enkel de nationale versie van de hoofddoek dragen, die minder bedekkend is. Vrouwen die deze regels niet opvolgen, worden beboet. Omdat u problemen omwille van uw hejab wou vermijden, kwam u zo min mogelijk in het publiek op straat. U verplaatste zich enkel voor een korte afstand tussen uw woning en de winkel waar u werkte. Tijdens controles van de overheid in de winkel waar u werkte, verstopte u zich telkens. Begin 2018 werd u toch eenmaal betrapt en kreeg u een boete.

In oktober 2017 kwam A. Z. (...), een jongen van Oezbeekse origine, samen met zijn moeder uw hand vragen aan uw familie. Ze kwamen bij jullie thuis. Ze kwamen ook nog twee keer naar uw ooms. U en uw familie weigerden dit aanzoek. In november 2017 overleed de moeder van die jongen. Hij gaf u de schuld hiervoor. Vanaf dan begon u dreig telefoons te ontvangen van zijn familie. In 2018 vertrok de jongen naar Turkije. U bleef berichten van hem ontvangen via sociale media.

Op 4 augustus 2018 reisde u vanuit Tadzjikistan, via Duitsland, naar België. U was in het bezit van een Schengenvisum type C uitgereikt door de Duitse ambassade in opdracht van de Belgische autoriteiten. U wilde uw zus in België bezoeken en haar bijstaan bij de opvoeding van haar kinderen. U kwam aan in België op 5 augustus 2018. Op 19 oktober 2018 verstreek de geldigheidsduur van uw visum.

Op 18 februari 2019 richtte u zich met een verzoek om internationale bescherming tot de Belgische autoriteiten. Dit verzoek werd op 26 februari 2019 geregistreerd. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat u in september of oktober 2019 zou hebben vernomen dat de politie op uw adres in Tadzjikistan zou zijn langsgekomen. Zij zouden op de hoogte zijn van uw contacten met de Oezbeekse jongen. Deze jongen zou ervan worden verdacht naar Syrië te zijn gereisd. Ze verdachten u ervan met hem in Syrië te zijn. U stuurde bewijzen van uw verblijf in België op naar uw familie, opdat zij konden bewijzen dat u hier zat en niet in Syrië. Desondanks zou u niet worden geloofd en vreest u dat u bij terugkeer zou worden vermoord of dat u in de gevangenis zou belanden.

Ter staving van uw verzoek legde u enkele documenten voor: uw paspoort, een artikel over hoe personen met bepaalde islamitische klederdracht worden gevisieerd door de Tadzjiekse autoriteiten, een CD met drie video's over hetzelfde onderwerp en enkele printouts van sociale media over uw conflict met de Oezbeekse jongen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Tadzjikistan zult worden gevisieerd door (de familie van) de man wiens huwelijksaanzoek u weigerde. Gezien deze man vermoedelijk in Syrië is geweest, bent u omwille van uw interacties met hem in het vizier van de Tadzjiekse autoriteiten gekomen. U vreest dat u omwille hiervan bij terugkeer naar Tadzjikistan in de gevangenis zult belanden. Voorts vreest u dat u door de Tadzjiekse autoriteiten zult worden gevisieerd omdat u een hejab draagt, wat verboden is in Tadzjikistan.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) kan echter geen geloof hechten aan uw verklaringen.

Ten eerste kan geen geloof worden gehecht aan uw verhaal dat u omwille van uw religieuze overtuiging problemen zou hebben gekregen of zult krijgen met de Tadzjiekse autoriteiten.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat hoewel 98% van de bevolking in Tadzjikistan nominaal moslim is, het land een zeer sterke seculiere traditie heeft omwille van de decennialange invloed van het communistische, atheïstische bewind van de Sovjetunie. Het seculiere karakter van Tadzjikistan staat ingeschreven in het eerste artikel van de grondwet en speelt tot op vandaag een heel belangrijke rol in het politieke en maatschappelijke leven van het land, waar de islamitische religieuze voorschriften door een groot deel van de bevolking niet naar de letter worden gevolgd en voor wie de islam eerder een onderdeel van de algemene culturele identiteit vormt. Dit geldt des te meer voor de bevolking in verstedelijkte gebieden, zoals de hoofdstad Dushanbe, waaruit u vandaan komt. Hoewel er de laatste decennia een tendens is van een toenemende religiositeit in de Tadzjiekse samenleving, probeert de staat het heft in handen te houden door een beleid van 'assertief secularisme' te voeren, waarbij bepaalde uitingen van religie, die als een bedreiging voor de staatsorde worden gezien, worden onderdrukt. Hierbij wordt vooral gefocust op personen en groepen die naar een meer strikte of radicale,

gepercipieerde of daadwerkelijke, of 'buitenlandse', in tegenstelling tot de traditionele Tadzjiekse, beleving van de islam streven. Dit uit zich in een repressief beleid, vanwege een op zich reeds autoritair regime, tegen bepaalde groepen of personen die verdacht worden van radicalisme of tegen al dan niet islamitisch geïnspireerde politieke oppositiebewegingen, zoals de verboden Islamic Renaissance Party. Sinds een speech van president Rahmon in 2015 treden de autoriteiten ook meer op tegen wat zij als onwenselijke uitingen van de beleving van de islamitische godsdienst zien, zoals (te lange) baardgroei bij mannen of het dragen van bepaalde vormen van islamitische klederdracht bij vrouwen, zoals de hejab. Mannen en vrouwen die niet aan de voorschriften voldoen, kunnen worden verplicht om hun baard af te scheren of hun hejab af te doen, kunnen een boete krijgen of kunnen bijvoorbeeld de toegang tot gezondheidszorg en onderwijs worden onttrokken. De door de Tadzjiekse overheid gepromote kledingvoorschriften kaderen overigens niet enkel in een poging tot onderdrukking van 'radicale' of 'vreemde' vormen van de islam, maar evenzeer in een nationalistisch discours over wat volgens de overheid de Tadzjiekse culturele identiteit en tradities zijn.

In het licht van bovenstaande informatie kunnen uw verklaringen totaal niet te overtuigen dat u omwille van een principiële, diepgewortelde religieuze overtuiging in Tadzjikistan een hejab hebt gedragen of zult dragen en dat u omwille hiervan problemen met de autoriteiten hebt gekregen of zult krijgen.

U beweerde een praktiserende moslima te zijn. U zei dat u 5 keer per dag het gebed opzegde, dat u een voldoende bedekkende hoofddoek droeg en dat u de Koran las. U verklaarde dat u eigenlijk de enige vrouw in de familie was die zo religieus was. De andere zussen zouden allemaal 'modern' zijn en geen hoofddoek dragen. Uw moeder zou wel een hoofddoek dragen, maar eerder een type hoofddoek die ze draagt sinds het overlijden van haar tweede echtgenoot, een traditionele Tadzjiekse manier om de burgerlijke staat van de vrouw aan te geven (CGVS, p. 8). Toen u werd gevraagd waarom uw zussen, in tegenstelling tot u, géén hoofddoek droegen, antwoordde u in eerste instantie dat u dit niet wist. U zou elke keer tegen hen zeggen dat ze het gebed moeten lezen en een hoofddoek dragen, maar ze zouden dit niet willen. Toen u nogmaals werd gevraagd waarom zij dit niet willen, gaf u een vaag antwoord naast de kwestie als zouden ze een man hebben en dat u slechts de jongere zus bent en hen niets kan opleggen, wat geen antwoord is op de vraag waarom uw zussen geen hoofddoek dragen (CGVS, p. 9). Nogmaals gevraagd waarom uw zussen geen hoofddoek dragen, zei u schouderophalend dat ze het ofwel zelf niet willen ofwel dat hun man dit verbiedt. Meteen daarna verklaarde u echter dat in het geval van uw ene zus haar man het niet verbood, maar dat ze zelf modern is (CGVS, p. 9), wat in tegenspraak is met uw vorige bewering dat u in het geval van uw beide zussen niet wist waarom ze geen hoofddoek droegen. Wat betreft uw andere zus in Tadzjikistan zei u plots dat ze een lichtere vorm van de hoofddoek draagt, een variant die goedgekeurd is door de autoriteiten, omdat ze al driemaal eerder beboet zou zijn (CGVS, p. 9). Deze uitspraak is al helemaal niet verenigbaar met uw bewering, korte tijd eerder, dat beide zussen geen hoofddoek zouden dragen omdat ze 'modern' zijn. Het feit dat u dergelijke volatiele verklaringen aflegt over de kledingstijl en overtuiging van uw vrouwelijke familieleden komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede.

Ook over uw eigen redenen om wél een meer bedekkende hejab te dragen zijn uw verklaringen helemaal niet overtuigend. Volgens uw verklaringen was het dragen van de hejab hoegenaamd geen traditie in uw familie. U zei dat u 'modern' gekleed was tot u ongeveer 16 of 17 jaar oud was. Vanaf dan begon u een hejab te dragen, waarmee u afweek van wat uw zussen deden. Toen u werd gevraagd waarom u deze stap ondernam, antwoordde u heel vaag dat u 'elke keer iets zag in [uw] dromen'. Toen u werd gevraagd of u iets concreter kon toelichten waarom u die bepaalde keuze nam, zei u dat u een hoofddoek wou dragen omdat u de Koran las en omdat een islamitische lerares u zou hebben verteld dat u volgens de Koran een hoofddoek moest dragen en omdat u er sinds uw klein was van zou hebben gedroomd om bedekt te rond te lopen (CGVS, p. 9-10). U slaagde er echter niet in om concreet toe te lichten waarom dit voor u zo belangrijk was. Toen u werd gevraagd waarom u er specifiek voor zou kiezen om niet de traditionele nationale hoofddoek te dragen, maar die algemeen wordt gedragen door Tadzjiekse vrouwen, kwam u niet verder dan het beschrijven van de uiterlijke verschillen, namelijk het feit dat de traditionele dracht minder bedekkend is. U kon niet toelichten waarom dit voor u persoonlijk zo'n belangrijk verschil was en het 'onmogelijk' voor u zou zijn om zich te schikken naar de traditionele dracht (CGVS, p. 11). U beweerde nochtans dat je geen slechte moslima bent als je geen hoofddoek draagt (CGVS, p. 12) U verwees enkel naar het feit dat er in de Koran zou staan dat een vrouw zich moest bedekken. Gevraagd naar welke bepalingen, hoofdstukken of verzen, in de Koran opleggen dat een vrouw zich moet bedekken, moest u het antwoord echter schuldig blijven (CGVS, p. 11-12). Nochtans zou het, voor personen die de Koran lezen en zich hierdoor laten inspireren om hun levenswijze te bepalen, zoals u beweert te doen, geweten mogen zijn dat twee specifieke passages in dit boek, namelijk verzen 24:31 en 33:59, in de islamitische theologie en jurisprudentie als basis dienen voor de praktijk van het dragen lichaamsverhullende kledingstukken bij vrouwen. Indien u werkelijk, tegen uw eigen familiale en de Tadzjiekse maatschappelijke tradities in, door uw geloof en door het lezen van de Koran, de bewuste keuze zou hebben gemaakt om toch een meer verhullend

kledingstuk te dragen, waardoor u naar eigen zeggen uw bewegingsvrijheid ernstig inperkte (u beperkte naar eigen zeggen uw verplaatsingen tot de weg tussen uw woning en uw werk) en u constant bevreesd moest zijn voor agenten van de overheid (u diende zich naar eigen zeggen meermaals te verstoppen op uw werk), waardoor uw leven een 'lijdensweg' werd (CGVS, p. 13-15), kan redelijkerwijze worden verwacht dat u met enige overtuiging zou kunnen vertellen waarom u dergelijke belangrijke keuze maakte, quod non in casu.

Verder kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die u zou hebben gehad omwille van uw klederdracht. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u immers uitdrukkelijk dat u omwille van uw religieuze outfit 'raar werd bekeken' en 'beledigd'. U zei dat u ook eenmaal een boete zou hebben gekregen (DVZ verklaring, nr. 3.7). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde u weliswaar ook het feit dat u een boete zou hebben gekregen, maar ontkende u ooit andere problemen te hebben gehad met medeburgers omwille van uw klederdracht. U verklaarde stellig dat 'gewone mensen daar niets over zeggen' en antwoordde tot tweemaal toe eenduidig negatief toen u gevraagd werd of u ooit problemen had gekend met andere mensen die u aanspraken over uw klederdracht. Dit is natuurlijk niet in overeenstemming met uw eerdere verklaringen. Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, herhaalde u dat u enkel problemen had gekend met de politie (CGVS, p. 15-16), wat de tegenstrijdigheid niet opheft. Deze tegenstrijdigheid kan daarenboven bezwaarlijk aan een misverstand worden toegeschreven. Tijdens het interview bij de DVZ werd u uitdrukkelijk gevraagd naar problemen met medeburgers (in tegenstelling tot problemen met de autoriteiten), waarna u zelf spontaan aanhaalde dat u raar werd bekeken en beledigd door mensen.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verhaal over uw religieuze overtuiging en over de problemen die u omwille van uw religieuze overtuiging zou hebben gekend. De vaststelling dat u hier manifest ongeloofwaardige verklaringen hebt over afgelegd, doet ook reeds afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede is uw verhaal over het huwelijksaanzoek van een Oezbeekse man, diens rancune tegenover u omwille van de afwijzing, alsook de aandacht van de Tadzjiekse autoriteiten die dit later met zich meebracht, omwille van het vermeende radicalisme van deze persoon en diens reis naar Syrië, helemaal niet geloofwaardig te noemen.

Zo bleek u opvallend weinig te weten over deze jongen en zijn familie. U kende de naam van zijn moeder niet, hoewel het volgens uw verklaringen net zijn moeder was geweest die een eerste maal naar uw familie was gekomen om uw hand te vragen, een ontmoeting waarbij u ook persoonlijk bij zou zijn geweest (CGVS, p. 17). Het feit dat u de naam van die moeder niet kende is nog opmerkelijker omdat u verklaarde dat deze moeder een maand later overleed, wat deze jongen u blijkbaar persoonlijk kwalijk nam, en gezien deze jongen u nog gedurende een geruime tijd bleef stalken (CGVS, p. 18, 21-22). Hoewel u verklaarde dat zijn vader ziek was en niet kon lopen, bleek u niet te weten welke ziekte die vader had (CGVS, p. 17-18). U wist niet of deze jongen ooit naar school was geweest of tot welke klas/leeftijd hij naar school was geweest (CGVS, p. 18). Hoewel u verklaarde dat de familie vee had en veel grond, kon u niet aangeven over hoeveel grond ze beschikten (CGVS, p. 18-19). Dit gebrek aan kennis is niet aannemelijk. U gaf zelf immers al aan dat wanneer een familie om een hand van een meisje komt vragen, het gebruikelijk is dat in de eerste gesprekken informatie over de familie van de jongen wordt gevraagd, waar ze wonen en hoe ze leven (CGVS, p. 17). Voorts legde u bijzonder vage en volatiele verklaringen af over hoe die jongen u kende en waarom hij net in u geïnteresseerd was. U beweerde dat hij u kende via uw zus Z. (...). Op die manier zou hij mogelijk te weten zijn gekomen dat u een zwijgzaam, rustig en braaf type en een goede huisvrouw was. Op de vraag hoe hij uw zus precies kende, moest u het antwoord echter schuldig blijven. U zei dat uw zus in een winkel werkte en dat hij haar zo misschien kende. Even later zei u dat ze hem ofwel in de winkel ofwel op het openbaar vervoer had ontmoet. Toen u werd gevraagd of u überhaupt aan uw zus had gevraagd van waar zij deze jongen kende, antwoordde u negatief. Dit is absoluut niet geloofwaardig. In een situatie waar iemand herhaaldelijk (via zijn familie) om uw hand komt vragen, waarbij u enige tijd later ernstige problemen krijgt (bedreigingen van zijn familie) omdat dit verzoek wordt geweigerd en daarbovenop nog eens problemen met de autoriteiten omwille van uw vermeende band met hem, is het totaal niet aannemelijk dat u zo'n vage verklaringen over deze persoon zou afleggen.

Daarenboven legde u volatiele, weinig logische en zelfs tegenstrijdige verklaringen af over de aanhoudende interesse van deze jongen voor u. Zo beweerde u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij u verantwoordelijkheid toedichtte bij het overlijden van zijn moeder, een maand na het eerste bezoek aan uw familie. Sindsdien zou u dreigtelefoons hebben ontvangen van zijn familie. Gevraagd waarom hij in zo'n situatie zou hebben blijven aandringen dat u met hem zou trouwen en dat u hem zou vervoegen in Turkije, verklaarde u dat hij u wilde vermoorden. U zei dat hij wraak tegen u koesterde en dat hij u in Turkije wilde dumpen of aan iemand weggeven. Gevraagd of hij eigenlijk nog met u wilde trouwen, antwoordde u negatief (CGVS, p. 21-22). In dit verband moet worden opgemerkt

dat het volstrekt onlogisch lijkt dat deze persoon de moeite zou blijven doen om u via internet te blijven aanspreken om te vragen of u naar Turkije wilde komen, terwijl hij eigenlijk boos op u zou zijn, terwijl zijn familie u al voortdurend zou bedreigen en dat deze persoon hierbij zou denken ook maar enige kans op slagen te hebben. Verder kan uit uw verklaringen tegenover de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins worden afgeleid dat deze persoon kwaadwillig tegenover u stond door het overlijden van zijn moeder. Uit uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat deze persoon in Tadzjikistan uw hand kwam vragen, dat hij daarna naar het buitenland vertrok, dat hij uw smsjes bleef sturen en dat hij pas boos zou zijn geworden omdat u hem bleef afwijzen en u hem niet wilde vervoegen, waarna hij u publiekelijk via internet begon te beledigen. Op geen enkel moment maakte u kenbaar dat hij eigenlijk wraak op u wilde plegen omwille van de dood van zijn moeder (DVZ verklaring, nr. 3.5). indien dit werkelijk zo zou zijn geweest, kan worden verwacht dat u dit belangrijke feit spontaan zou hebben vermeld toen u werd gevraagd uw asielmotieven kenbaar te maken, quod non in casu.

Gezien u niet aannemelijk kunt maken dat u een band had met een Tadzjiek van Oezbeekse origie die door de autoriteiten verdacht zou worden van een Syriëganger te zijn, kunt u evenmin aannemelijk maken dat u omwille van deze reden zou worden gevisieerd door de overheid. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs hebt voorgelegd om uw bewering te staven dat de Tadzjiekse autoriteiten bij uw ouders op bezoek kwamen of dat u vanuit België stukken zou hebben overgemaakt om aan de Tadzjiekse autoriteiten te bewijzen dat u in België verbleef en niet in Syrië.

Ten derde kan nog de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming worden benadrukt. Zo richtte u zich pas tot de Belgische autoriteiten met een verzoek om internationale bescherming op 19 februari 2019. Dit is hoogst opmerkelijk, gezien u beweerde dat u reeds voor uw komst naar België vervolging vreesde vanwege de Tadzjiekse autoriteiten omwille van uw religieuze overtuiging en uw keuze voor bepaalde islamitische klederdracht. U zou ook reeds vanaf september of oktober 2018 op de hoogte zijn geweest van de beweerde interesse van de autoriteiten in uw persoon omwille van uw band met een persoon van Oezbeekse origine die naar Syrië zou zijn getrokken (CGVS, p. 23). Indien u werkelijk vanaf dat moment geweten zou hebben dat u werd gezocht door de autoriteiten en indien u omwille van dit feit effectief vreesde in de gevangenis te belanden, kan redelijkerwijze worden verondersteld dat u eerder internationale bescherming zou hebben verzocht. Het feit dat u dit niet hebt gedaan, vormt een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen en sterkt het vermoeden dat u misbruik van de asielpcedure hebt willen maken om een verblijfsrecht in België te bekomen, nadat de geldigheidsduur van uw Schengenvisum, dat u omwille van redenen van familiebezoek had bekomen, in oktober 2018 was vervallen.

De documenten die u voorlegde, kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort bevestigt uw nationaliteit en identiteit, die in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Het artikel over het dragen van de hejab in Tadzjikistan en de video's, die volgens u handelen over de repressie van de Tadzjiekse overheid ten aanzien van personen die een baard, hejab of andere uiterlijke kenmerken van een bepaalde beleving van de islam laten zien, wijzigt evenmin iets aan bovenstaande vaststellingen. Zoals gezegd, kunt u niet aantonen dat u voor uw vertrek uit Tadzjikistan omwille van een diepgewortelde overtuiging een hejab hebt of problemen hebt gekregen, noch dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst dergelijke kledij zou dragen of problemen zou krijgen. Wat betreft de printouts van het sociale mediaprofiel van ene A. Z. (...) en onderlinge conversaties tussen jullie, dient te worden opgemerkt dat bezwaarlijk veel bewijswaarde aan dergelijke stukken kan worden toegekend, gezien deze gemakkelijk door manipulatie kunnen worden bekomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen "48/2 t.e.m. 48/5, 57/7ter en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de

Staatlozen, van de algemene motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (nu richtlijn 2011/95/EU), wijst de Raad erop dat voormeld artikel van de richtlijn bij de wet van 21 november 2017 werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet waardoor deze bepaling van de richtlijn niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2016-2017*, nr. 2548/001, p. 47-49). Derhalve wordt verder in onderhavig arrest verwezen naar desbetreffende artikel van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde

aspecten van zijn verklaringen niet staat met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat haar verklaringen overeenkomen met de informatie over de algemene situatie in Tadzjikistan die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 12), waarbij zij in haar verzoekschrift nog verwijst naar verschillende andere internetartikelen en rapporten waaruit het repressieve beleid van de Tadzjiekse autoriteiten tegen wat zij als onwenselijke uitingen van de beleving van de islamitische godsdienst zien, bemerkt de Raad dat ook in de bestreden beslissing gewezen wordt op dit repressieve beleid van de Tadzjiekse autoriteiten tegen wat zij als onwenselijke uitingen van de beleving van de islamitische godsdienst zien, doch, het is precies binnen deze context dat de verklaringen van verzoekende partij dat zij omwille van een principiële, diepgewortelde religieuze overtuiging in Tadzjikistan een *hejab* heeft gedragen en dat zij omwille hiervan problemen met de autoriteiten heeft gekregen, niet kunnen overtuigen. Meer bepaald wordt immers vastgesteld dat verzoekende partij (i) volatiele verklaringen aflegt over de kledingstijl en overtuiging van haar vrouwelijke familieleden; (ii) geen overtuigende verklaringen aflegt over haar eigen redenen om wél een meer bedekkende *hejab* te dragen en (iii) tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die zij zou hebben gehad omwille van haar klederdracht. Indien verzoekende partij werkelijk, tegen haar eigen familiale en de Tadzjiekse maatschappelijke tradities in, de bewuste keuze zou hebben gemaakt om een *hejab* te dragen, waardoor zij naar eigen zeggen haar bewegingsvrijheid ernstig inperkte en zij constant bevreesd moest zijn voor agenten van de overheid, mag van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij coherente, consistente en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de kledingstijl en overtuiging van haar vrouwelijke familieleden, over haar eigen redenen om wél een meer bedekkende *hejab* te dragen en over de problemen die zij zou hebben gehad omwille van haar klederdracht, wat echter niet het geval is.

2.2.6.1. Verder stelt verzoekende partij dat onterecht geen geloof wordt gehecht aan haar verklaring dat zij omwille van een principiële, diepgewortelde religieuze overtuiging in Tadzjikistan een *hejab* heeft gedragen en dat zij omwille hiervan problemen met de autoriteiten heeft gekregen. Zij is van mening dat zij haar persoonlijke redenen om een *hejab* te dragen voldoende heeft toegelicht en oppert dat dit niets te maken heeft met de redenen waarom haar zussen geen *hejab* dragen. Verder kan van haar geenszins worden verwacht dat zij specifieke passages kan opnoemen uit de Koran, aangezien ze “geen geleerde van de islam noch een imam” is. Ten slotte benadrukt verzoekende partij nog dat zij in het verleden reeds beboet werd voor het dragen van een *hejab*, hetgeen voldoende bewijs betreft dat zij in het verleden reeds werd vervolgd voor het dragen van een *hejab*.

2.2.6.2. De Raad herhaalt evenwel vooreerst dat, indien verzoekende partij werkelijk, tegen haar eigen familiale en de Tadzjiekse maatschappelijke tradities in, de bewuste keuze zou hebben gemaakt om een *hejab* te dragen, waardoor zij naar eigen zeggen haar bewegingsvrijheid ernstig inperkte en zij constant bevreesd moest zijn voor agenten van de overheid, van haar redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij coherente, consistente en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over de kledingstijl en overtuiging van haar vrouwelijke familieleden en over haar eigen redenen om wél een meer bedekkende *hejab* te dragen. Evenmin is het onredelijk om van een persoon die de Koran leest en zich hierdoor zou hebben laten inspireren om zijn levenswijze te bepalen, zoals verzoekende partij beweert te doen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS, p. 9 en 11-12), te verwachten dat hij zou weten dat twee specifieke passages in dit boek, namelijk verzen 24:31 en 33:59, in de islamitische theologie en jurisprudentie als basis dienen voor de praktijk van het dragen van lichaamsverhullende kledingstukken bij vrouwen. De vaststelling dat verzoekende partij wat dit betreft ernstig tekortschiet, ondergraaft de geloofwaardigheid van haar relaas omtrent haar religieuze overtuiging en over de problemen die zij omwille van haar religieuze overtuiging zou hebben gekend.

Wat nog de bemerking van verzoekende partij betreft dat zij in het verleden reeds beboet werd voor het dragen van een *hejab*, hetgeen voldoende bewijs betreft dat zij in het verleden reeds werd vervolgd voor het dragen van een *hejab*, wijst de Raad er evenwel op dat, aangezien aan haar verklaringen omtrent haar religieuze overtuiging en meer bepaald haar keuze om een *hejab* te dragen allerminst geloofwaardig zijn, en zij bovendien ook tegenstrijdige verklaringen aflegde over de problemen die zij zou hebben gekend in haar land van herkomst omwille hiervan, ook geen geloof kan worden gehecht aan haar bewering dat zij omwille van het dragen van een *hejab* beboet zou zijn geweest.

2.2.7.1. Waar in de bestreden beslissing evenmin enig geloof wordt gehecht aan haar verklaringen over het huwelijksaanzoek van een Oezbeekse man, diens rancune tegenover haar omwille van de afwijzing, alsook de aandacht van de Tadzjiekse autoriteiten die dit later met zich meebracht, omwille van het vermeende radicalisme van deze persoon en diens reis naar Syrië, betoogt verzoekende partij dat het logisch is dat zij niet alles weet over hem of zijn familie, aangezien ze hem voor het eerst persoonlijk heeft ontmoet toen hij haar hand kwam vragen en de kennismakingsgesprekken langzaam verliepen.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat geenszins van verzoekende partij verwacht wordt dat zij “*alles weet over hem of zijn familie*”, doch wel dat zij zou beschikken over bepaalde basisinformatie over deze persoon en zijn familie. Het is geenszins onredelijk om zulks van verzoekende partij te verwachten, nu zij zelf aangaf dat wanneer een familie om een hand van een meisje komt vragen, het gebruikelijk is dat in de eerste gesprekken informatie over de familie van de jongen wordt gevraagd, waar ze wonen en hoe ze leven, en dat haar familie ook dergelijke vragen had gesteld aan de familie van de jongen die met haar wilde trouwen (notities CGVS, p. 17). Zij het bovendien benadrukt dat verzoekende partij zelfs de naam niet wist van de moeder van de jongen, terwijl het net zijn moeder was geweest die een eerste maal naar haar familie was gekomen om haar hand te vragen en de jongen haar later de dood van zijn moeder verweet en haar omwille hiervan lastigviel. De vaststelling dat zij van dergelijke zaken niet op de hoogte is, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door haar beweerde huwelijksaanzoek van een Oezbeekse man en de hierna volgende problemen.

De Raad stelt in dit verband nog vast dat in de bestreden beslissing tevens op uitgebreide wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij volatiele, weinig logische en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde over de aanhoudende interesse van deze jongen voor haar. Verzoekende partij onderneemt in haar verzoekschrift geen enkele poging om deze motivering *in concreto* te weerleggen. Deze motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad verwerende partij eveneens bij in haar motivering dat, aangezien verzoekende partij niet aannemelijk kan maken dat zij een band had met een Tadzjiek van Oezbeekse origine die door de autoriteiten verdacht zou worden van een Syriëganger te zijn, verzoekende partij evenmin aannemelijk kan maken dat zij omwille van deze reden zou worden gevisieerd door de overheid. Door het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas kan aan de door haar ter terechtzitting neergelegde oproepingsbrief nr. 347 waarbij zij zich diende aan te bieden op het politiecommissariaat op 25 september 2019 niet de minste bewijswaarde worden verleend. Documenten kunnen worden bijgebracht ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas, doch vermogen niet een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Bovendien stelt de Raad vast dat deze oproepingsbrief niet aanduidt in welke hoedanigheid verzoekende partij wordt opgeroepen en evenmin over welke zaak deze oproeping handelt. Dit document doet dan ook niet de minste afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen van verwerende partij.

2.2.8. Wat betreft nog de opmerking van verzoekende partij dat de laattijdigheid van een verzoek om internationale bescherming niet de ongegrondheid ervan impliceert, bemerkt de Raad dat, hoewel de laattijdigheid van een verzoek om internationale bescherming weliswaar niet zonder meer de ongegrondheid ervan betekent, *in casu* in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat de laattijdige indiening van haar verzoek om internationale bescherming – verzoekende partij richtte zich pas tot de Belgische autoriteiten met een verzoek om internationale bescherming op 19 februari 2019 terwijl zij nochtans beweert dat zij reeds voor haar komst naar België vervolging vreesde vanwege de Tadzjiekse autoriteiten omwille van haar religieuze overtuiging en haar keuze voor bepaalde islamitische klederdracht en zij ook reeds vanaf september of oktober 2018 op de hoogte zou zijn geweest van de beweerde interesse van de autoriteiten in haar persoon omwille van haar band met een persoon van Oezbeekse origine die naar Syrië zou zijn getrokken – een verdere bevestiging vormt van het ongeloofwaardige karakter van haar verklaringen en het vermoeden sterkt dat verzoekende partij misbruik van de asielprocedure heeft willen maken om een verblijfsrecht in België te bekomen, nadat de geldigheidsduur van haar Schengenvisum, dat zij omwille van redenen van familiebezoek had bekomen, in oktober 2018 was vervallen.

2.2.9. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 48/6, § 4 (voorheen artikel 48/6, tweede lid) van de Vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielrelaas bij ontstentenis van stukken zonder enige bevestiging kan aannemen, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, § 4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat “*de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan*”.

Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielrelaas van verzoekende partij als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.10. Daar waar verzoekende partij meent dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (opgeheven bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (BS 11 juli 2018) en thans geregeld in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet) werd geschonden, is de Raad evenwel van oordeel dat verzoekende partij, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet aantoonde dat verwerende partij de feiten en omstandigheden eigen aan de zaak op niet correcte wijze zou hebben beoordeeld en geen rekening zou hebben gehouden met alle door haar neergelegde documenten. De Raad verwijst in dit verband nog naar de uiteenzetting in punt 2.2.13., waaruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

2.2.11. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Tadzjikistan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 9 juli 2019 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.14. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. X). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.15. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT